

Arrest

nr. 221 342 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 14 september 2018.

1.2. Op 11 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u tijdens uw jeugd in de wijk Al-Shaab woonde. Na uw

huwelijk in 1992 verhuisde u samen met uw echtgenoot naar Shifta in Baquba, provincie Diyala. Op 10 mei 2016 verliet u Baquba en ging u bij uw zus in de wijk Al-Dora te Bagdad wonen, u verbleef daar tot aan uw vertrek uit Irak op 24 april 2017. In 1992 huwde u met [R.A.K.A.J.], eveneens een Irakees van soennitische origine. Op 9 mei 2016 kwam hij om bij een aanslag. U heeft twee zonen, met name [A.J.A.R.A.] [...] en [A.J.T.R.A.] [...]. Uw beide zonen verblijven momenteel in België en hadden hier een verzoek om internationale bescherming ingediend; [A.] werd in 2016 erkend als vluchteling terwijl de procedure van [T.] nog steeds lopende is. U bent amper naar school gegaan en bent analfabete. U hielp uw man in zijn falafelrestaurant.

Begin mei 2016 kreeg uw man een telefoontje. U zag meteen dat hij zenuwachtig werd en vroeg nadien wie hem gebeld had en wat er werd gezegd. Hoewel uw man enkel zei dat het niets bijzonder was en jullie binnenkort moesten vertrekken, wist u dat het wel ernstig was. Op 9 mei 2016 was u net van het restaurant naar uw aanpalende woning teruggekeerd, toen er zich plots een explosie voordeed waarbij u aan uw hoofd en arm werd geraakt. Na de explosie zag u dat alles was verwoest en keerde u terug naar het restaurant, waar u uw echtgenoot hoorde en zag dat hij nog in leven was. Hierna verloor u zelf het bewustzijn en werd u naar een ziekenhuis vervoerd. Toen u terug bij kwam zag u dat er iemand uw wonden aan het hechten was. Blijkbaar had men een bomauto voor het restaurant achtergelaten en tot ontploffing gebracht. Hoewel u zelf enkel wat verwondingen had, overleefde uw echtgenoot de aanslag niet. Gelet op het telefoongesprek van een week voor de aanslag, bent u ervan overtuigd dat de aanslag tegen uw man was gericht. U vermoedt dat de aanslag gepleegd werd door militieën en dat uw echtgenoot het doelwit was omdat hij een soenniet was. Een dag na de aanslag, op 10 mei 2016, had u uw man begraven en ging u voor een aangifte naar de politie en brandweer. Dezelfde dag verliet u Shifta en ging u naar uw zus in de wijk Al-Dora te Bagdad.

U bleef bij uw zus wonen en na de rouwperiode voor uw man begon u met de voorbereidingen voor uw vertrek uit Irak. Met behulp van de bureaus van uw zus kwam u in aanraking met een reisbureau die voor u een Duits visum konden regelen. Op 24 april 2017 verliet u uiteindelijk Irak en reisde u van Bagdad met het vliegtuig, en met uw Duits visum, naar Frankfurt, Duitsland. Van daar reisde u verder naar België, waar u dezelfde dag nog aankwam. Op 6 juni 2017 diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, overlijdensakte van uw echtgenoot en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot. Ook legt u een kopie voor van volgende documenten: uw paspoort, rantsoenkaart, woonkaart, foto's en documenten betreffende de aanslag, een foto van het graf van uw echtgenoot en een medisch attest van een psycholoog.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dd. 14 september 2018, kenbaar maakte dat u psychische problemen heeft, vormde dit geen enkel probleem om het persoonlijk onderhoud door te laten gaan en volgens het standaard procedureverloop af te werken. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er echter wel rekening gehouden met uw psychische problemen en werd er expliciet gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te voeren en af te ronden, waarop u positief antwoordde. Ook werd u de kans geboden om op eender welk moment aan te geven mocht er een probleem zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hiernaast dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden geconcludeerd dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweert immers dat uw echtgenoot het doelwit was van de aanslag op zijn restaurant op 9 mei 2016 en dat deze aanslag hoogstwaarschijnlijk door (sjiitische) milities gepleegd werd omdat uw echtgenoot een soenniet was (CGVS, p. 11-13). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat deze aanslag hoogstwaarschijnlijk gepleegd werd door 'Islamitische Staat' (IS) én net gericht was tegen sjiitische milities (zie informatie blauwe map in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd beweert u dat dit niet kan en houdt u vol dat uw echtgenoot het doelwit was van de aanslag aangezien hij een week daarvoor opgebeld werd en hij mysterieus deed over dat telefoontje. Dat uw echtgenoot een week voor de aanslag een mysterieus telefoontje had gekregen en hij toen vertelde dat jullie binnen afzienbare tijd moesten vertrekken uit de regio (CGVS, p. 14), toont echter geenszins aan dat hij het doelwit was van de bewuste aanslag en doet echter niets af aan bovenvermelde objectieve informatie. Hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan de aanslag vóór het restaurant van uw man noch aan het overlijden van uw man bij deze aanslag, kan uw bewering dat uw man het échte doelwit was van de aanslag blijkens bovenstaande informatie niet volgehouden worden en lijkt het er veeleer op dat uw man een ongelukkig slachtoffer was van een aanslag die gericht was tegen sjiitische milities. Hoewel het overlijden van uw echtgenoot dramatisch is, kan op basis van bovenstaande elementen geenszins aangenomen worden dat de aanslag van 9 mei 2016 aantoont dat u actueel, evenmin als in het verleden, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw soennitische geloofsovertuiging.

Dat u omwille van uw soennitische geloofsovertuiging geen vervolging door sjiitische milities dient te vrezen wordt bovendien verder geïllustreerd door het gegeven dat u van 9 mei 2016 tot aan uw vertrek uit Irak op 24 april 2017, een periode van net geen jaar, geen problemen meer kende (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u gedurende deze periode bij uw zus in Bagdad verbleef en dat u niet naar buiten durfde te gaan (CGVS, p. 14-15). Nochtans zijn de sjiitische milities ook actief in Bagdad en zou het voor hen niet moeilijk zijn om te achterhalen waar u en uw familie verblijven, mochten ze u daar willen lastigvallen - wat overigens niet gebeurde. Dat u ondanks uw beweerde vrees voor vervolging na 9 mei 2016 geen problemen meer kende, terwijl u nochtans bijna een jaar in Irak bleef wonen, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees. Dat u pas op 24 april 2017, bijna een jaar na de aanslag waarbij uw man overleed, besloot Irak te verlaten toont bovendien aan dat uw vertrek uit Irak allesbehalve dringend was. Uw bewering dat u moest rouwen na het overlijden van uw echtgenoot en u hierna uw reis uit Irak moest voorbereiden, is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u na de aanslag van 9 mei 2016 nog bijna een volledig jaar in Irak bleef alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 14).

Hiernaast haalt u nog aan dat u in Irak niemand heeft om bij te verblijven, dat u in het 'laatste deel' van uw leven bij uw zonen in België wilt wonen, dat uw zonen u nodig hebben en vice versa (CGVS, p. 14). Het is echter opmerkelijk dat u beweert dat u niemand in Irak heeft om bij te verblijven, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat twee van uw zussen momenteel nog steeds in Irak verblijven en u na de aanslag van 9 mei 2016 bij een van hen kon verblijven voor een periode van bijna een volledig jaar (CGVS, p. 5 en 7). Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat u zich - algemeen gesproken - in het 'laatste deel' van uw leven bevindt. U bent geboren in 1971 en ben aldus slechts 47 jaar oud! Dat u het liefst bij uw zonen in België zou verblijven en zij bij u, zijn asielmotieven die niet onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land van herkomst omwille van nationaliteit, ras, politieke overtuiging, religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep, voor vervolging dienen te vrezen.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Vooreerst dient de aandacht geschonken te worden aan de documenten betreffende de aanslag op 9 mei 2016. Er dient hier immers bij opgemerkt te worden dat het enkel kopieën, én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is hoe dan ook zeer gering. Wat betreft de foto's van de aanslag en de overlijdensakte van uw echtgenoot dient opgemerkt te worden dat deze hoogstens de aanslag en het overlijden van uw echtgenoot aantonen, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken, zij vormen echter geenszins een bewijs van

het door u aangehaalde asielrelaas en van uw bewering dat de aanslag doelgericht tegen uw echtgenoot is gebeurd.

Voorts legt u middels uw advocaat nog een attest voor van een klinisch psycholoog/psychotherapeut, waarin wordt vermeld dat u lijdt aan Post Traumatische Stress (PTSD) en dit verstoringen van het geheugen en het concentratievermogen teweeg brengt (zie groene map in het administratief dossier). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u zowel bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in staat was om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen betreffende uw asielrelaas en dat uw persoonlijk onderhoud op normale wijze kon plaatsvinden. Uit niets blijkt dat u tijdens het uiteenzetten van uw asielmotieven moeilijkheden zou hebben gehad om bepaalde feiten te herinneren of u niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, correcte, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Door het louter neerleggen van dit medisch attest toont u allerminst aan dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staat dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor uw bewering dat uw echtgenoot omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging op 9 mei 2016 het slachtoffer werd van een doelgerichte aanslag door (sjiitische) milities, terwijl uit objectieve informatie blijkt dat het gaat om een aanslag van IS tegen sjiitische milities (zie supra).

Hiernaast betoogt u middels uw advocaat dat uw omwille van uw PTSD mantelzorg behoevende bent, die momenteel gegeven zou worden door uw zoon in België, en u niemand meer in Irak zou hebben (CGVS, p. 16). Andermaal is het opmerkelijk dat er beweerd wordt dat u niemand in Irak zou hebben, terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat twee van uw zussen momenteel nog steeds in Irak verblijven en u na de aanslag van 9 mei 2016 bij een van hen in Bagdad kon verblijven voor een periode van bijna een volledig jaar (CGVS, p. 5 en 7). Bijkomend dient opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen psychische problemen, en nood aan mantelzorg, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen een persoonsgerichte vrees te moeten koesteren, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met

de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviseerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de aanslag van 9 mei 2016, waarbij u gewond raakte en waarbij uw echtgenoot overleed, opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het betreft hier immers enkel een eenmalige en willekeurige aanslag die geenszins tegen u of uw familie gericht was. Daarenboven vond deze aanslag plaats in Baquba, provincie Diyala, en niet in Bagdad, de regio waar u

oorspronkelijk vandaan komt en waar u in de laatste periode voor uw vertrek uit Irak verbleef. In Bagdad heeft u geen persoonlijke problemen gekend.

Dat uw zonen, [A.J.A.R.A.] [...] en [A.J.T.R.A.] [...], momenteel in België verblijven en dat [A.] door het CGVS erkend werd als vluchteling doet niets af aan bovenstaande appreciatie van uw verzoek. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers individueel en op eigen elementen en mérites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, voert verzoekster in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), juncto het gelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet uiteen:

“Verzoekster is een alleenstaande soennitische moslima afkomstig uit Bagdad. Verweerder erkent weliswaar dat soennieten tot op heden een groter risico lopen het slachtoffer te worden van geweld (stuk 1, p. 2). Doch heeft verweerder onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster daarenboven een alleenstaande vrouw is.

Het is inderdaad correct dat verzoekster na het overlijden van haar echtgenoot tijdelijk bij haar zus terecht kon om het verlies van haar echtgenoot te verwerken. Verzoekster dient immers overeenkomstig haar geloof een vaste rouwperiode te ondergaan. Het is in dit opzicht dat haar zus verzoekster tijdelijk heeft opgevangen, voordat zij definitief naar BELGIË zou vertrekken, om haar de nodige steun te bieden tijdens deze rouwperiode. Dit wil daarentegen niet zeggen dat verzoekster bij terugkeer definitief bij haar zus terecht zou kunnen. Beide zussen van verzoekster hebben immers hun eigen huishouden. Zij leven respectievelijk met 6 en met 13 personen en kunnen bijgevolg niet daarenboven nog eens instaan voor de nodige mantelzorg aan verzoekster. Zij beschikken immers niet over de nodige ruimte en financiële middelen om verzoekster in huis te nemen. Daarnaast heeft verzoekster met één van haar zussen geen contact meer.

Verder is verzoekster analfabete en is amper naar school gegaan, daar zij haar man hielp in zijn falafelrestaurant. Zij heeft overigens medische problemen en nood aan mantelzorg (zie infra, punt 2.2). Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om autonoom haar leven weer op te bouwen in Irak.

Aldus is verzoekster een alleenstaande soennitische vrouw met een medisch voorgeschreven nood aan mantelzorg, die vreest voor haar leven bij terugkeer naar Irak.

Uit de “UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq” van 31 mei 2012 blijkt immers dat vrouwen zonder mannelijke ondersteuning, het meest worden getroffen door de nijpende humanitaire omstandigheden als gevolg van het conflict in Irak en dat het geweld tegen vrouwen sinds 2003 sterk is toegenomen (stuk 6). De meeste vrouwelijke gezinshoofden in Centraal- en Zuid Irak kunnen niet rekenen op bijstand van de overheid. Vrouwen zonder ondersteuning en bescherming van hun familie of stam zijn in het bijzonder kwetsbaar voor geweld, al dan niet seksueel. Bovendien kunnen vrouwen, zonder mannelijke kostwinner, zich genoodzaakt voelen om zich te prostitueren of te bedelen of een zogenaamd ‘plezierhuwelijk’ aan te gaan met oudere mannen.

“Women are reported to have been particularly affected by the dire humanitarian conditions following years of conflict. Women without male support, including widows, women whose husbands are missing or detained and divorcees, are most affected. Traditionally, they would move in with their families or their in-laws after the loss of their husbands; however, these relatives are often unable to provide substantial support given their own economic destitution. In addition, many female heads of household have been

displaced and, as a result, have been separated from their extended families and traditional support networks. Most women heads of households in central and southern Iraq do not receive government welfare.” (stuk 6, p. 35)

Vrij vertaald:

“Naar verluidt zijn vrouwen bijzonder zwaar getroffen door de erbarmelijke humanitaire omstandigheden na jaren van conflict. Vrouwen zonder mannelijke steun, met inbegrip van weduwen, vrouwen van wie de echtgenoten worden vermist of vastgehouden en vrouwen die gescheiden zijn, worden het meest getroffen. Traditioneel zouden zij na het verlies van hun echtgenoten met hun gezin of schoonfamilie verhuizen; deze familieleden zijn echter vaak niet in staat om substantiële steun te verlenen gezien hun eigen financiële situatie. Bovendien zijn veel vrouwelijke gezinshoofden ontheemd geraakt en als gevolg daarvan afgezonderd van hun traditionele steunnetwerken. De meeste vrouwelijke gezinshoofden in Midden- en Zuid-Irak ontvangen geen bijstand van de overheid.”

De meeste vrouwelijke gezinshoofden in Centraal- en Zuid-Irak kunnen niet rekenen op bijstand van de overheid. Vrouwen zonder ondersteuning en bescherming van hun familie of stam zijn in het bijzonder kwetsbaar voor geweld, al dan niet seksueel (stuk 6). Bovendien kunnen vrouwen, zonder mannelijke kostwinner, zich genooddaakt voelen om zich te prostitueren of te bedelen of een zogenaamd ‘plezierhuwelijk’ aan te gaan met oudere mannen. Alleenstaande vrouwen lopen ook een groter risico op gedwongen prostitutie, mensenhandel of rekrutering door gewapende groepen (stuk 6).

“Overall, many female-headed households are lacking the means to provide for themselves and their children and remain among the most vulnerable in the country. Women without support and protection provided by their family or tribal network are particularly vulnerable to being harassed, kidnapped or sexually assaulted. In order to ensure livelihoods for themselves and their children, women without a breadwinner may be compelled to engage in prostitution, begging or marriage to elderly men, including in so-called temporary or “pleasure marriages”.

Vrij vertaald:

“Globaal gezien beschikken veel huishoudens met een vrouwelijk gezinshoofd niet over de middelen om voor zichzelf en hun kinderen te zorgen en behoren zij tot de meest kwetsbare van het land. Vrouwen zonder steun en bescherming van hun familie zijn bijzonder kwetsbaar om lastiggevallen, ontvoerd of seksueel mishandeld te worden. Om zichzelf en hun kinderen in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, kunnen vrouwen zonder kostwinner gedwongen worden tot prostitutie, bedelen of trouwen met oudere mannen, ook in zogenaamde tijdelijke of “plezierhuwelijken”.

Verder verwijst verzoekster naar het ‘Algemeen Ambtsbericht Irak, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2013’ (stuk 7). Daarin kan worden gelezen dat de vaak noodgedwongen rol van de vrouw als kostwinner of verantwoordelijke voor het gezin door mannen niet altijd wordt geaccepteerd. Ook wordt een vrouw die alleen woont door de gemeenschap in de regel niet geaccepteerd. Bovendien lopen alleenstaande vrouwen, met name in Centraal- en Zuid-Irak, een groot risico het slachtoffer te worden van geweld, verkrachting en mensenhandel. Door financiële druk lopen vrouwen en meisjes uit eenoudergezinnen ook een groot risico om slachtoffer te worden van mensenhandel en gedwongen huwelijken. Het ambtsbericht haalt aan dat trouwen met een – doorgaans veel – oudere man de enige optie is voor vrouwen die na een echtscheiding of overlijden van de echtgenoot alleen over blijven. Alleenstaande vrouwen zijn vaak een doelwit voor verkrachting en geweld. Deze dreiging vermindert pas wanneer zij (her)trouwen. Bovendien bevestigt het ambtsbericht eveneens dat alleenstaande vrouwen niet kunnen rekenen op bescherming van de overheid.

Per recent arrest van 26 april 2018 werd door de RvV de ernst van deze situatie expliciet erkend en werd tevens gesteld dat deze informatie nog actueel is (Arrest RvV van 26 april 2018, nr. 203 054).

In dit arrest besliste de Raad in een gelijkaardige situatie dat een alleenstaande soennitische moslima in BAGDAD kan worden zien als behorend tot een sociale groep, die het risico loopt op vervolging en waarvoor de Iraakse overheden niet in staat zijn de nodige bescherming te bieden.

“Verzoeksters specifiek profiel dient in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Uit wat hierboven is besproken, blijkt genoegzaam dat verzoekster een alleenstaande soennitische vrouw met twee kinderen is, die door haar eigen acties, met name de vordering tot echtscheiding, aannemelijk maakt dat ze niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar familie en schoonfamilie. Dit leidt ertoe dat verzoekster kan worden aanzien als behorend tot een sociale groep.

Uit de landeninformatie, zoals bijgebracht door de partijen, kan verder genoegzaam worden afgeleid dat verzoekster, omwille van het behoren tot een sociale groep, het risico loopt op vervolging en dat de Iraakse overheden niet bereid en niet in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters profiel, gerelateerd aan de Iraakse binnenlandse context, laat toe te stellen dat er een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in haren hoofde in de zin van artikel 1, A (2) van het

Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, omwille van het behoren tot een sociale groep.”

Verweerder betwist niet dat de echtgenoot van verzoekster overleed bij een bomaanslag en verzoekster hierdoor alleenstaande weduwe werd, doch wordt hier geen rekening mee gehouden bij de individuele beoordeling van verzoekster.

*Ten eerste schendt verweerder hierdoor het gelijkheidsbeginsel, alwaar de gelijkaardige situatie van verzoekster naar analogie met bovenstaand arrest beoordeeld dient te worden. Verzoekster is immers eveneens een alleenstaande soennitische moslima die aldus tot dezelfde sociale groep behoort, die het risico loopt op vervolging en waarvoor de Iraakse overheden niet in staat zijn bescherming te bieden en bijgevolg als vluchteling erkend dient te worden. Anders oordelen schendt dan ook het gelijkheidsbeginsel (J. THEUNIS, “Het gelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, Brugge, 2006, 206*).*

Bovendien schendt verweerder eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht door deze elementen niet voldoende in acht te nemen in zijn motiveringen, aangezien de feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, zorgvuldig moeten worden gewaardeerd (SUETENS, L-P, “Algemene beginselen van Behoorlijk Bestuur in de Rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1980, 86).

Verzoekster behoort als soennitische alleenstaande moslima aldus tot een sociale groep, waardoor zij uit vrees voor haar leven niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het middel dient dan ook gegrond verklaard te worden en verzoekster dient bijgevolg de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen, conform artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming, voert verzoekster in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto het gelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet uiteen:

“In casu werden door verweerder niet alle persoonlijke omstandigheden, die door verzoeker werden aangebracht in rekening gebracht bij de beoordeling van de vrees voor ernstige schade met het oog op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerder betwist niet dat er tot op heden nog steeds dagelijks willekeurig geweld plaatsvindt te Bagdad, doch stelt dat dit geweld niet ernstig genoeg is om zonder meer de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekster.

Verweerder houdt voor dat de aanslag van 9 mei 2016, waarbij verzoekster gewond raakte en waarbij haar echtgenoot om het leven kwam, niet kan gezien worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekster voerde tijdens de procedure echter eveneens aan dat zij lijdt aan psychologische problemen en nood heeft aan mantelzorg, wat tevens onderbouwd werd door verschillende medische attesten en bovendien de doorslaggevende grond vormde in de Dublin-procedure.

Verweerder stelt dat deze elementen geen verband houden met de bepalingen van artikel 48/4 vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

“Hiernaast betoogt u middels uw advocaat dat u omwille van uw PTSD mantelzorg behoevende bent, die momenteel gegeven zou worden door uw zoon in BELGIË, en u niemand meer in Irak zou hebben (CGVS, p. 16). Andermaal is het opmerkelijk dat er beweerd wordt dat u niemand in Irak zou hebben, terwijl uit uw verklaringen zou blijken dat twee van uw zussen momenteel nog steeds in Irak verblijven en u na de aanslag van 9 mei 2016 bij een van hen in Bagdad kon verblijven voor een periode van bijna een volledig jaar (CGVS, p.5 en 7). Bijkomend dient opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen psychische problemen, en nood aan mantelzorg, geen verband houden met de criteria in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 84/3 van de vreemdelingenwet, noch met de met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.” (stuk 1, p.3)

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L-P, “Algemene beginselen van Behoorlijk Bestuur in de Rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1980, 86)

Door deze elementen niet mee in overweging te nemen schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het is immers niet correct om dergelijke elementen als niet relevant te kwalificeren. Dit in het bijzonder omwille van het feit dat deze elementen reeds in gelijkaardige procedures in aanmerking werden genomen door

de RVV in het kader van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van artikel 48/4, §2 b) of c) Vw.

Per arrest van 29 juni 2016 werd immers door de RRV gesteld dat een verzoeker wiens kerngezin internationale beschermingsstatus heeft, die nood heeft aan mantelzorg en die daarenboven soenniet is minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in Bagdad en aldus het reële risico voor ernstige schade voor verzoeker daarenboven als hoger kan worden ingeschat.

“Uit de landeninformatie, zoals bijgebracht door verzoeker en verweerder, kan genoegzaam afgeleid worden dat(de soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld. Uit de landeninformatie blijkt echter niet dat de loutere aanwezigheid als soenniet in Bagdad een reëel risico inhoudt op ernstige schade.

Desalniettemin dient verzoekers persoonlijke situatie in ogenschouw worden genomen, te dezen: (i) verzoeker is een man wiens kerngezin in België een internationale beschermingsstatus heeft sinds 2011 en waarvan hij afhankelijk is voor basisgezondheidsbehoeften (“mantelzorg”); (ii) verzoeker is een Soenniet in Bagdad en waarbij het reële risico voor ernstige schade voor verzoeker daarenboven als hoger kan worden ingeschat omdat hij als alleenstaande medisch zorgbehoevende veel minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in Bagdad of, indien nodig deze bescherming te bekomen.

Verzoeker komt derhalve in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.”

(Arrest RVV dd. 29 juni 2016, nr. 170 821)

Verder stelt de RVV in een analoog recent arrest van 29 maart 2018 eveneens dat gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de soennitische verzoekende partijen, die geen woning en geen familie meer hadden in Bagdad, zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 84/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

“Niettegenstaande er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met AAH, wordt te dezen niet betwist dat hun woning werd ingenomen door de legerafdeling Liwa Al Maghaweer. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat verzoekende partijen soenniet zijn. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiiitische milities (map met 'landeninformatie', COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017).

(...)

De onbetwiste vaststelling dat hun woning in beslag is genomen door een legerafdeling, zij soenniet zijn, en blijkens de verklaringen geen familie meer hebben in Bagdad, betreffen naar het oordeel van de Raad persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoekende partijen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan, is de Raad van oordeel dat in casu verzoekende partijen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

(Arrest RVV dd. 29 maart 2018, nr. 201.900)

Verzoekster feitelijke situatie is nagenoeg gelijk aan de situatie die in bovenstaande dossiers voorgelegd werd ter beoordeling, en dient aldus evenzoveel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

Zulks immers ten eerste gezien verzoekster een soennitische moslima met ernstige psychische problemen uitmaakt. Het is een vaststaand gegeven dat verzoekster soenniet is, alsook dat zij te kampen heeft met ernstige psychische problemen en hiervoor nood heeft aan mantelzorg door haar familie, hetgeen ook uitdrukkelijk wordt aangetoond middels verschillende medische attesten (stuk 3). Deze noodzakelijkheid aan mantelzorg werd eveneens erkend in de Dublin-procedure, alwaar beslist werd dat BELGIË bevoegd is, opdat verzoekster bij haar zoon kon inwonen (stuk 4). De code 207 werd dan ook opgeheven ten aanzien van verzoekster (stuk 5).

Verzoekster kan als soennitische moslima uit Bagdad onmogelijk in haar land van herkomst psychotherapie volgen o.a. ten gevolge van de trauma's zoals opgelopen n.a.v. de aanslag op haar echtgenoot, die door verweerder niet betwist wordt. Enerzijds is zulks nu eenmaal niet ernstig bespreekbaar daar, terwijl anderzijds de continuïteit van de zorg/psychotherapie noodzakelijk is (stuk 3).

Verder is het kerngezin van verzoekster, bestaande uit haar zoon, waarbij verzoekster inwoont en die instaat voor het verlenen van mantelzorg aan verzoekster, duurzaam verblijfsgerechtigd als erkend vluchteling en bevindt zich aldus in de onmogelijkheid om met verzoekster terug te keren naar hun land van afkomst om aldaar de vereiste mantelzorg toe te dienen. Verder bevindt de andere zoon van verzoekster zich op heden nog in de asielpprocedure, waardoor hij zich eveneens niet naar zijn land van herkomst kan begeven.

Tenslotte zal, indien zulks wordt geoordeeld, verzoekster als alleenstaande dienen terug te keren naar Bagdad, waarbij zij een groter individueel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld (zie supra punt 2.1).

Omwille van deze persoonlijke omstandigheden dringt aldus een eenzelfde beoordeling op ten aanzien van verzoekster als in de hierboven aangehaalde arresten en dient de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van art. 48/4, §2, b) of c) Vw., zelfs indien het geweld in BAGDAD niet dermate hoog wordt bevonden dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Door bovenstaande persoonlijke omstandigheden van verzoekster niet mee in aanmerking te nemen en bijgevolg anders te oordelen als in de hierboven aangehaalde rechtspraak, ondanks de gelijklopende feitelijke elementen, schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Omwille van dit alles, zijn de middelen van verzoekster dan ook gegrond en dringt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet zich op."

Verzoekster voegt volgende stukken toe ter staving van haar verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing;
2. volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand per beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand Brugge van 30 oktober 2018;
3. a) medisch attest van dr. P. CYBULSKI van 7 september 2017;
b) medisch attest van dr. O. ACHMED van 23 augustus 2017;
c) medisch verslag van dr. P. GEYSELEN van 20 september 2017;
d) schrijven van psycholoog/psychotherapeut P. GYSELEN op 12 januari 2018;
e) Medisch attest dr. R. MOREELS van 7 februari 2018;
4. a) bijlage 26quater Dublin-weigeringsbeslissing van 16 augustus 2017;
b) schorsingsarrest in uiterst dringende noodzakelijkheid, nr. 195 199 van 17 november 2017;
c) verbrekingssarrest nr. 198 055 van 16 januari 2018;
D) bijlage 26 verzoekster;
5. opheffing Code 207;
6. "UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012;
7. algemeen Ambtsbericht Irak, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2013.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 2 januari 2019 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende nieuwe elementen:

1. medisch attest dr. P. GYSELEN en dr. R. MOREELS;
2. verklaring zus verzoekster met beëdigde vertaling;
3. overzicht gezin verzoekster met bijhorende paspoorten;
4. paspoort S. (zus van verzoekster) beëdigde vertaling;
5. paspoort H. met beëdigde vertaling;
6. paspoort O. met beëdigde vertaling;
7. paspoort D. met beëdigde vertaling;
8. paspoort A. met beëdigde vertaling;
9. paspoort H. met beëdigde vertaling;
10. paspoort B. met beëdigde vertaling;
11. paspoort I. met beëdigde vertaling;
12. paspoort M. met beëdigde vertaling;
13. paspoort W. met beëdigde vertaling;
14. paspoort A. met beëdigde vertaling;
15. paspoort G.;
16. paspoort A.

Daarbij geeft zij volgende toelichting:

"In casu werd door verwerende partij geponeerd dat verzoekster, mevrouw [S.J.K.S.], definitief bij haar zussen in IRAK zou kunnen wonen in IRAK, waar zij tijdelijk verbleef in haar rouwperiode na de dood van haar echtgenoot.

Vooreerst legt verzoekster als aanvullend stuk een medisch attest van de behandelende arts Dr. Reginald Moreels, voormalig minister van ontwikkelingssamenwerking en expert op gebied van oorlogstrauma's, neer, waarin nogmaals de noodzaak aan steun door haar zoon wordt bevestigd (stuk 1).

"Er dient aan twee minimale voorwaarden te worden voldaan om gaandeweg tót een herstel van de PTSD-pathologie te komen:

- Een veilige omgeving waar rust gegarandeerd is*
- Een psychotherapeutische opvolging, en waar nodig ook medische behandeling*

Wij verwijzen hierbij naar twee internationaal herkende wetenschappelijke standaardwerken:

Judith L. HERMAN, Trauma en herstel Bessel VAN DER KOLK, Traumasooren

J. L. Herman vernoemt volgende essentiële factoren, wil er herstel mogelijk zijn:

- helende relaties*
- veiligheid*
- herinnering en rouw*
- herstel van verbondenheid*

Herstel begint steeds bij een hernieuwde opbouw van een veilige basis.

Van der Kolk vermeldt een goed steunnetwerk als noodzakelijke voorwaarde.

(...)

Het is duidelijk dat aan hoger vernoemde basisvoorwaarden enkel in BELGIË - meer bepaald bij haar zoon in Oostende- voldaan is. Enkel bij hem voelt mevrouw [S.] zich veilig en verbonden. Gaandeweg kan vanuit deze 'enclave van veiligheid' ook een begin van een sociaal netwerk in Oostende ontstaan, hetgeen herstel nog meer ten goede komt. In Irak kan mevrouw [S.] nergens terecht en is aan die voorwaarde tot herstel dus niet voldaan. Daarenboven zijn de mogelijkheden tot psychotherapie in Irak zo goed als onbestaande en is de medische opvolging ook heel wat minder kwaliteitsvol dan in België. Op basis van deze gevolgtrekkingen stellen wij dat een regularisatie van het verblijf in België voor mevrouw [S.] een therapeutische en dus humanitaire noodzaak is." (stuk 1)

Verzoekster kan in Irak echter niet op dergelijke steun rekenen bij terugkeer naar Irak. Haar zus, bij wie verzoekster destijds gedurende haar rouwperiode tijdelijk kon verblijven, verklaart immers in aanvullend stuk 2 dat zij niet in staat is om voor verzoekster te zorgen en haar geen onderdak kan bieden.

"Ik [S.J.K.], zus van [S.J.K.].

Via deze brief wil ik u melden dat ik mijn zus geen onderdak kan bieden noch voor haar behoeften kan zorgen omwille van verschillende redenen zoals:

- 1- Mijn gezin telt dertien gezinsleden, wij wonen in een kleine woning*
- 2- Financieel ben ik veel te zwak en kan ik haar zeker niet ten laste nemen, daar zij geen enkele bron van inkomsten of leefloon heeft.*
- 3- Zelf heb ik een slechte medische toestand en kan zeker niet voor haar zorgen.*
- 4- Haar slechte medische toestand, zij heeft suikerziekte en zij heeft een psychiater nodig. Dit is het gevolg van alles wat ze meegemaakt heeft in Irak, waar er voor haar elke vorm van psychische behandeling ontbreekt.*
- 5- De onstabiele en de slechte veiligheidstoestand in Irak.*
- 6- Op basis van bovenstaande redenen trek ik mij terug en neem ik geen enkele verantwoordelijkheid van haar of haar verzorging." (stuk 2)*

Verzoekster legt onder aanvullend stuk 3 een overzicht van het gezin van de zus van verzoekster neer, met bijhorende paspoorten. De eerste man van de zus van verzoekster overleed, waarna zij opnieuw trouwde met de heer [H.] (stukken 4 en 5). De zus van verzoekster heeft 5 kinderen, waarvan twee een partner en kinderen hebben (stukken 6-12). De zus van verzoekster heeft aldus 4 kleinkinderen, die eveneens met haar inwonen (stukken 13-16).

Tot slot heeft verzoekster geen contact meer met haar andere zus, dewelke bijna 70 jaar is en aldus eveneens niet in staat is om verzoekster een onderdak en de nodige zorgen te bieden.

Bijgevolg zal verzoekster bij terugkeer naar Irak als kwetsbare alleenstaande soennitische moslima dienen haar eigen leven weer op te bouwen zonder steun van familie en vrienden.

Per arrest van 29 juni 2016 werd door de RRV gesteld dat een verzoeker wiens kerngezin internationale beschermingsstatus heeft, die nood heeft aan mantelzorg en die daarenboven soenniet is minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in Bagdad en aldus het reële risico voor ernstige schade voor verzoeker daarenboven als hoger kan worden ingeschat.

"Vt de landeninformatie, zoals bijgebracht door verzoeker en verweerder, kan genoegzaam afgeleid worden dat(de soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld. Uit de landeninformatie blijkt echter niet dat de loutere aanwezigheid als soenniet in Bagdad een reëel risico inhoudt op ernstige schade.

Desalniettemin dient verzoekers persoonlijke situatie in ogenschouw worden genomen, te dezen: (i) verzoeker is een man wiens kerngezin in België een internationale beschermingsstatus heeft sinds 2011 en waarvan hij afhankelijk is voor basisgezondheidsbehoeften ("mantelzorg"); (ii) verzoeker is een Soenniet in Bagdad en waarbij het reële risico voor ernstige schade voor verzoeker daarenboven als hoger kan worden ingeschat omdat hij als alleenstaande medisch zorgbehoevende veel minder weerbaarheid heeft om zich te beschermen in Bagdad of, indien nodig deze bescherming te bekomen.

Verzoeker komt derhalve in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet."

(Arrest RVV dd. 29 juni 2016, nr. 170 821)

Een analoge beoordeling op grond van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dringt zich in casu op."

2.2.2. Op 4 januari 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met als nieuw element de COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 14 november 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoekster heeft de Iraakse nationaliteit en is een soennitische moslima van Arabische origine. Zij is geboren in Bagdad waar zij opgroeide. Na haar huwelijk in 1992 verhuisde ze samen met haar echtgenoot naar het dorp Shefta, in het district Baquba van de provincie Diyala. Haar echtgenoot was eveneens een Iraakse soenniet en ze kregen twee zonen. Verzoekster hielp haar echtgenoot in zijn falafelrestaurant. Haar zonen verlieten Irak in 2015 en verblijven heden in België.

Begin mei 2016 ontving haar echtgenoot een telefoontje. Op 9 mei 2016 werd een bomauto, die voor hun restaurant geparkeerd stond, tot ontploffing gebracht. Haar echtgenoot kwam hierbij om het leven en verzoekster raakte gewond. Verzoekster meende dat de aanslag was gericht tegen haar echtgenoot en werd gepleegd door milities omdat hij een soenniet was.

Een dag na de aanslag werd haar echtgenoot begraven en deed verzoekster aangifte bij de politie en de brandweer. Verzoekster verliet Shefta en ging naar haar zus in Bagdad.

Na een rouwperiode voor haar man te hebben nageleefd, trof zij voorbereidingen om te vertrekken uit Irak. Op 24 april 2017 verliet verzoekster Irak.

2.4.2.2. Verzoekster heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 17, map met 'documenten'):

- originele identiteitskaart, origineel nationaliteitsbewijs, originele overlijdensakte van haar echtgenoot en het origineel nationaliteitsbewijs van haar echtgenoot;
- kopie van haar paspoort, kopie van haar rantsoenkaart en woonstkaart;
- foto's en kopieën van documenten over de aanslag;
- een kopie van een foto van het graf van haar echtgenoot;
- een medisch verslag van 9 september 2018.

2.4.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van verzoekster "momenteel" niet worden betwist door de verwerende partij. Tevens blijkt dat de verwerende partij er "momenteel" "niet meteen" aan twijfelt dat een aanslag plaats had voor het restaurant van haar echtgenoot en dat haar echtgenoot bij deze aanslag overleed. De Raad bespeurt in het rechtsplegingsdossier geen elementen die heden anders kunnen doen besluiten. Bijgevolg worden de identiteit, nationaliteit en herkomst van verzoekster aannemelijk geacht, alsook haar verklaring dat haar echtgenoot bij een aanslag om het leven kwam.

2.4.2.4. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot het specifieke doelwit was van deze aanslag omdat hij soenniet was. In navolging van de verwerende partij, oordeelt de Raad dat verzoekster een persoonsgerichte vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, zoals terdege blijkt uit volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst dient er te worden geconcludeerd dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweert immers dat uw echtgenoot het doelwit was van de aanslag op zijn restaurant op 9 mei 2016 en dat deze aanslag hoogstwaarschijnlijk door (sjiitische) milities gepleegd werd omdat uw echtgenoot een soenniet was (CGVS, p. 11-13). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat deze aanslag hoogstwaarschijnlijk gepleegd werd door 'Islamitische Staat' (IS) én niet gericht was tegen sjiitische milities (zie informatie blauwe map in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd beweert u dat dit niet kan en houdt u vol dat uw echtgenoot het doelwit was van de aanslag aangezien hij een week daarvoor opgebeld werd en hij mysterieus deed over dat telefoontje. Dat uw echtgenoot een week voor de aanslag een mysterieus telefoontje had gekregen en hij toen vertelde dat jullie binnen afzienbare tijd moesten vertrekken uit de regio (CGVS, p. 14), toont echter geenszins aan dat hij het doelwit was van de bewuste aanslag en doet echter niets af aan bovenvermelde objectieve informatie. Hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan de aanslag vóór het restaurant van uw man noch aan het overlijden van uw man bij deze aanslag, kan uw bewering dat uw man het échte doelwit was van de aanslag blijkens bovenstaande informatie niet volgehouden worden en lijkt het er veeleer op dat uw man een ongelukkig slachtoffer was van een aanslag die gericht was tegen sjiitische milities. Hoewel het overlijden van uw echtgenoot dramatisch is, kan op basis van bovenstaande elementen geenszins aangenomen worden dat de aanslag van 9 mei 2016 aantoonbaar dat u actueel, evenmin als in het verleden, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw soennitische geloofsovertuiging."

Verzoekster betwist noch weerlegt deze vaststellingen en laat deze geheel ongemoeid. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct, en worden door de Raad overgenomen.

2.4.2.5. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij een alleenstaande soennitische moslima is uit Bagdad. Zij verwijst naar de UNHCR “Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq” van 31 mei 2012 en het Algemeen Ambtsbericht Irak, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2013. Voorts haalt verzoekster ’s Raads arrest nr. 203 054 van 26 april 2018 aan. Zij besluit dat zij als alleenstaande soennitische moslima afkomstig uit Bagdad moet worden gezien als behorend tot een sociale groep, die het risico loopt op vervolging en die niet kan rekenen op de nodige bescherming door de Iraakse overheden.

2.4.2.6. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt “*dat soennieten in Bagdad grotere risico’s lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiitische milities*”, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (aanvullende nota verwerende partij ‘COI Focus’: “Irak De actuele veiligheids-situatie in Bagdad”, 14 november 2018, p. 35). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoekster louter door haar geloofsstrekking dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd.

Verzoekster dient aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. Verzoekster slaagt hier evenwel niet in. Zoals reeds vermeld blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat haar echtgenoot een ongelukkig slachtoffer was van een aanslag die was gericht tegen sjiitische milities en kan niet worden aangenomen dat er sprake was van een persoonsgerichte aanslag omwille van een soennitische overtuiging. Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoekster ongeveer een jaar in Bagdad verbleef maar daar geen problemen kende omwille van haar soennitische geloofsovertuiging. Dat verzoekster niet naar buiten kwam, is geen afdoende verklaring. De verwerende partij wijst er terecht op dat de sjiitische milities ook actief zijn in Bagdad en dat het voor hen niet moeilijk zou zijn om te achterhalen waar verzoekster en haar familie verblijven, mochten ze haar daar willen lastigvallen, hetgeen niet gebeurde. Er zijn dus geen concrete aanwijzingen dat verzoekster, louter omwille van het feit dat zij soenniet is, dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Bagdad.

2.4.2.7. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij als alleenstaande vrouw moet worden beschouwd als behorend tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 3, d) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder d van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een “*aangeboren kenmerk*” vertonen of een “*gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden*”, of een kenmerk of geloof delen “*dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*” (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als “*afwijkend*” wordt beschouwd (tweede voorwaarde).

Deze twee cumulatieve voorwaarden zijn in casu niet vervuld.

Het enkele gegeven een alleenstaande vrouw te zijn, is geen aangeboren kenmerk, noch betreft dit gegeven een gemeenschappelijk achtergrond die niet kan worden gewijzigd of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat dit wordt opgegeven. Verder blijkt uit de landeninformatie niet dat vrouwen omwille van het enkele gegeven dat zij alleenstaand zijn door de gehele Iraakse samenleving als “*afwijkend*” worden beschouwd. Ten slotte kan nergens in de bijgebrachte landeninformatie worden gelezen dat alleenstaande vrouwen het voorwerp zijn van systematische vervolging in Irak, of in Bagdad in het bijzonder.

Het enkele gegeven dat verzoekster een alleenstaande soennitische vrouw uit Bagdad is, laat niet toe anders te besluiten. Ook hier kunnen alleenstaande soennitische vrouwen afkomstig uit Bagdad om

bovenvermelde redenen niet worden aangemerkt als sociale groep, noch blijkt uit de landeninformatie dat zij als groep het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in Bagdad.

De UNHCR-richtlijnen van 2012 stellen duidelijk dat vrouwen in specifieke omstandigheden nood kunnen hebben aan internationale bescherming (*“UNHCR considers that women in specific circumstances as outlined below, including survivors or women at risk of sexual and gender-based violence, harmful traditional practices, and “honour crimes” are likely to be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, religion and/or (imputed) political opinion.”*, p. 35)

De specifieke elementen en omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken alleenstaande vrouw zijn dus doorslaggevend.

2.4.2.8. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, kan er hier geen vergelijking worden gemaakt tussen haar situatie en de situatie van de alleenstaande vrouw die in het arrest nr. 203 054 van de Raad als vluchteling werd erkend. Uit dit arrest blijkt duidelijk dat het specifieke profiel van de betrokken vrouw in aanmerking werd genomen. Het betrof een vrouw die door haar eigen acties, met name de vordering tot echtscheiding, aannemelijk had gemaakt dat ze niet meer kon rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar familie en schoonfamilie. Het is dan ook omwille van deze specifieke omstandigheden dat de betrokken alleenstaande soenitische vrouw werd aanzien als behorend tot een sociale groep.

In casu is verzoekster alleenstaand geworden, niet door haar eigen acties, wel omdat zij weduwe werd nadat haar echtgenoot bij een aanslag omkwam. Aangezien het verschillende situaties betreffen, kan een schending van het gelijkheidsbeginsel hier dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Er zijn geen elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit zou blijken dat verzoekster als weduwe sociale zeden of religieuze normen heeft overtreden of dat zij wordt vermeend deze te hebben overtreden, in tegenstelling tot de vrouw in arrest nr. 203 054 die zelf de scheiding aanvraagde en daardoor niet meer werd aanvaard door haar eigen familie.

Verzoekster maakt geen specifieke elementen of omstandigheden aannemelijk die toelaten te besluiten dat zij een risico loopt op vervolging, in het bijzonder om slachtoffer te worden van seksueel en gendergerelateerd geweld of eerwraak, omwille van het behoren tot een sociale groep, omwille van een bepaalde (vermeende) politieke overtuiging of omwille van een bepaalde (vermeende) geloofsovertuiging.

2.4.2.9. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en dit alles bezien in zijn onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. Verzoekster benadrukt haar persoonlijke omstandigheden, verwijst naar de situatie voor (alleenstaande) vrouwen in Irak en onderstreept de veiligheidssituatie in Bagdad. Zij meent dat het geheel van deze elementen volstaat om haar de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) of c) te verlenen.

2.5.2.3. De Raad wijst erop dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – dit is: foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst – betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Daar staat tegenover dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet – dit is: ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict – betrekking heeft op een “*algemener risico op schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 33).

Er dient in deze een onderscheid te worden gemaakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden

met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij of zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem of haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

2.5.2.4. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

2.5.2.5. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, stelt de Raad op basis van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, het volgende vast.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016, die werd opgenomen in de bronnenlijst van de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (aanvullende nota verwerende partij), in rekening genomen. Zowel uit dit advies als uit de COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi aan dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar zij afkomstig is. Gezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al- Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een 'ramadanoffensief' met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de "Iraqi Security Forces" (ISF), het leger, de politie, en "Popular Mobilization Units" (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de

frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak ("IDP's") worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in werd 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder "Improvised Explosive Devices" ("IED's"), en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst de Raad erop dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken, enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, om uit te gaan eten of om te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat dat laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven en is er geen sprake van om dit terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties blijven aanwezig in de hoofdstad.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheids-situatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.6. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek wordt geïdентificeerd dan wel omdat in haren hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

2.5.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeksters persoonlijke situatie als volgt wordt gekenmerkt.

Verzoekster is een soennitische vrouw, geboren in 1971 te Bagdad. Zij is amper naar school gegaan en is analfabete.

Verzoekster heeft bij haar ouderlijk gezin in Bagdad gewoond tot aan haar huwelijk, waarna zij verhuisde naar het dorp Shefta, de provincie Diyala, de regio van herkomst van haar echtgenoot. Zij was huisvrouw.

Volgens verzoeksters verklaringen zijn haar ouders reeds lang geleden gestorven. Verzoekster had zes broers van wie zij verklaart dat zij eveneens allen overleden zijn. Gelet op haar doorleefde en concrete verklaringen, acht de Raad het overlijden van haar ouders en zes broers voldoende aannemelijk (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 5).

Haar twee zonen verlieten Irak in 2015 en dienden in België een verzoek om internationale bescherming in. De oudste zoon werd als vluchteling erkend in 2016. Het beschermingsverzoek van de jongste zoon is nog steeds in behandeling. Hij ontving op 7 juli 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 28 juni 2018 bij arrest nr. 206 245.

Verzoekster heeft geen andere kinderen.

Verzoeksters echtgenoot kwam in 2016 om het leven bij een bomaanslag. Verzoekster is heden weduwe.

Tot aan de dood van haar echtgenoot, kon verzoekster steeds rekenen op mannelijke ondersteuning in Irak. Er kan op basis van het rechtsplegingsdossier niet worden vastgesteld dat verzoekster zich in het verleden in Irak op duurzame en zelfstandige wijze heeft kunnen handhaven in het dagdagelijkse leven. Heden blijkt niet dat verzoekster in Irak nog kan rekenen op enige mannelijke ondersteuning vanuit haar kerngezin (haar echtgenoot is dood en haar zonen zijn in België) of haar ouderlijk gezin (haar vader en broers zijn gestorven). Verder blijkt niet dat verzoekster, na de dood van haar echtgenoot, bij haar schoonfamilie terecht kon. Verzoekster verklaarde immers: *“Mijn broers zijn allemaal overleden, ik heb*

geen ouders meer en na de aanslag op mijn huis is mijn man overleden. Waar moet ik naar toe? Ik heb geen steun en geen familieleden van mijn echte gezin.” (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 10).

Uit de medische stukken in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 17, map met ‘documenten’) alsook uit de medische stukken gevoegd bij het verzoekschrift (stukken 3 a) tot en met e)) en de aanvullende nota (stuk 1) blijkt dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, dat wordt gekenmerkt door paniekaanvallen, herbeleving van het trauma in flashbacks en nachtmerries, algemene toestand van angst, verlies van perspectief, hartkloppingen, hoofdpijn, en dat een groot aantal van deze symptomen door verzoekster werd vermeld. Verder blijkt dat verzoekster mantelzorg behoeft die heden door haar zoon, erkend vluchteling in België, wordt verleend.

Verzoekster heeft na de dood van haar echtgenoot een klein jaar bij haar zus S. in de wijk Al-Dora te Bagdad verbleven. Tijdens dit tijdelijk verblijf, dat zij als *“crisisverblijf”* omschrijft tijdens de terechtzitting, heeft verzoekster de voorgeschreven periode van rouw, dit is 4 maanden en 10 dagen (AD CGVS, stuk 20, p. 3, vraag 5), in acht genomen alsook haar voorbereidingen getroffen om naar België te komen, zoals het verkopen van haar juwelen en het verkrijgen van een Duits visum (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 9).

Uit niets blijkt evenwel dat zus S. uit Bagdad de mantelzorg, bescherming, huisvesting en basisvoorzieningen die verzoekster behoeft en die momenteel door haar zoon in België worden gegeven, ook op permanente en duurzame wijze aan verzoekster kan verlenen. Evenmin blijkt dat de echtgenoot van deze zus S. bereid is om verzoeksters belangen op permanente wijze te behartigen.

Verzoekster heeft verder nog een zus N. die in het dorp Alislah, in de buurt van Jalowla, gelegen in de provincie Diyala, woont. Evenwel merkt de Raad op dat deze zus niet woont in de provincie Bagdad, terwijl de verwerende partij de provincie Bagdad beschouwt als de regio van herkomst van verzoekster en enkel een veiligheidsanalyse ten aanzien van de provincie Bagdad heeft doorgevoerd. Dat een verblijf bij deze zus mogelijk zou zijn, kan dan ook niet dienstig worden vastgesteld.

Gelet op het gegeven dat verzoekster 24 jaar in de provincie Diyala heeft gewoond tot haar terugkeer in mei 2016, blijkt verder ook niet dat zij daar beschikt over een sociaal netwerk waarop zij voor haar opvang, mantelzorg en bescherming kan terugvallen.

2.5.2.8. Wat betreft de situatie van vrouwen in Irak en alleenstaande vrouwen in het bijzonder, blijkt het volgende.

Uit de UNHCR-richtlijnen van 2012 en het Nederlands ambtsbericht inzake Irak blijkt dat geweld tegen vrouwen is toegenomen sinds 2003 als gevolg van een toenemende conservatieve reflex in de Iraakse samenleving, alsook een toegenomen politiek en religieus extremisme. Vrouwen blijken in Irak slachtoffer te zijn van maatschappelijke, juridische en economische discriminatie alsook slachtoffer te zijn van verschillende vormen van seksueel en fysiek geweld toegebracht door verschillende actoren, zoals milities, overheden, hun (ruimere) families en de gemeenschap. Het meeste geweld blijft ongestraft. Vrouwen worden in het bijzonder geraakt door de precaire humanitaire omstandigheden in Irak na jaren van conflict. Ongeschoolde vrouwen, met geen of weinig professionele ervaring, hebben moeilijkheden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

In de UNHCR-richtlijnen en het Nederlands ambtsbericht kan verder worden gelezen dat de positie van alleenstaande vrouwen, die niet meer kunnen rekenen op de bescherming van hun familie, in Irak zeer kwetsbaar is. Zo wordt vermeld dat vrouwen zonder mannelijke ondersteuning, zoals weduwen, het meest worden getroffen door de nijpende humanitaire omstandigheden als gevolg van het conflict in Irak en dat het geweld tegen vrouwen sinds 2003 sterk is toegenomen. Volgens de traditie trekken weduwen na de dood van hun echtgenoot normaal in bij hun familie of bij hun schoonouders, maar veelal zijn deze familieleden niet in staat om de voldoende steun te geven gelet op hun eigen economische situatie. De positie van alleenstaande vrouwen in Irak is in het algemeen kwetsbaar omdat vrouwen in het dagelijkse sociale, economische en administratieve verkeer voor veel zaken afhankelijk zijn van hun echtgenoot of een mannelijk familielid. De meeste vrouwelijke gezinshoofden in Centraal- en Zuid-Irak kunnen niet rekenen op bijstand van de overheid. De vaak noodgedwongen rol van de vrouw als kostwinner of verantwoordelijke voor het gezin wordt door mannen niet altijd geaccepteerd in de sociale structuur waarin deze vrouwen zich bevinden. Vrouwen zonder ondersteuning en bescherming van hun familie of stam zijn in het bijzonder kwetsbaar voor geweld, al dan niet seksueel. Bovendien kunnen vrouwen, zonder mannelijke kostwinner, zich genoodzaakt voelen om zich te prostitueren of te bedelen of een zogenaamd ‘plezierhuwelijk’ aan te gaan met oudere mannen. Alleenstaande vrouwen lopen ook een groter risico op gedwongen prostitutie, mensenhandel of rekrutering door gewapende groepen. Een

risico op eerwraak kan evenmin worden uitgesloten voor vrouwen van wie wordt gemeend dat zij culturele, sociale of religieuze normen hebben overtreden. Volgens de UNHCR-guidelines is het onwaarschijnlijk dat bescherming door nationale overheden in de meeste gevallen beschikbaar is, daar de nationale overheden een beperkte capaciteit tot ordehandhaving en rechtsbescherming hebben.

Voor wat betreft Bagdad in het bijzonder, herhaalt de Raad dat, volgens de COI Focus "Irak: de veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018, de sjiitische milities samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Er blijkt verder dat deze milities straffeloos werken en dat de officiële veiligheidsdiensten daartegen maar weinig kunnen ondernemen omwille van hun gebrek aan manschappen en organisatie.

Verder wordt in deze COI Focus de verslechterde economische situatie in Bagdad belicht, met als gevolg dat de financiële reserves van gezinnen onder druk komen te staan (p. 45).

2.5.2.9. Uit punt 2.5.2.7. volgt dat verzoekster een alleenstaande soennitische vrouw is afkomstig uit Bagdad, die 24 jaar in Diyala heeft gewoond. Zij is een weduwe die niet geschoold is, analfabeet en zonder werkervaring waardoor zij zich een zwakke socio-economische situatie bevindt. Daarenboven behoeft zij mantelzorg omwille van haar PTSD, een aandoening die haar psychische weerbaarheid aantast. Uit niets blijkt dat zij in Bagdad op enige mannelijke ondersteuning kan rekenen, noch blijkt dat zij in Bagdad over familie of een sociaal netwerk beschikt waarop zij op permanente en duurzame wijze kan terugvallen voor haar mantelzorg, opvang, basisbehoeften en bescherming. Het wordt niet betwist dat haar oudste zoon, die haar heden mantelzorg geeft, in België als vluchteling werd erkend en dat het beschermingsverzoek van haar jongste zoon nog steeds in behandeling is.

Verzoeksters persoonlijke situatie, bekeken in het licht van de beschikbare landeninformatie, laat echter onvoldoende toe vast te stellen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Bovenstaande vaststellingen betreffen eerder persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat verzoekster een zeer kwetsbaar profiel heeft, met ernstige gevolgen voor haar weerbaarheid op psychisch en socio-economisch niveau. Gelet op de nog steeds precaire, complexe, problematische en ernstige situatie in Bagdad alsook op de precaire situatie van alleenstaande vrouwen in Irak, leidt dit zeer kwetsbaar profiel ertoe dat verzoekster in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikt om zich te onttrekken aan de risico's van het willekeurig geweld en zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoekster en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is in Bagdad, is de Raad van oordeel dat verzoekster in geval van terugkeer naar Bagdad aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES